

FILIP TAMÁS

Részlet

Sulyok Vincének

A szememből füst jön és festékes
 a ruhám, a kezdetek tájain éppen
 eltévedek, hókupacok és ragadozó
 éjszakai neszek közt csendestárs,
 lopózom haza húsz éve feleslegessé
 vált síneket követve. A rozsdás
 vasbakon túl a rendszerré összeálló
 tévedések. Hátravont hadak figyelnek,
 tudom, váratlanul egy piramis bújik elő
 a földből, ajtaján koldusok lépnek ki, és
 szótlanság jeleznek, mintha mind egy
 titkos társaság tagjai lennének;
 meg se lepődöm, hogy értem őket,
 egy percre körbeülünk valamit, talán egy
 szentély az ismerős sivatagban.

**Ébren szétesem, az álom
összepakol**

körmeim holdját kigyűjtja
 odafönről az igazi.
 Csapzott hajam
 feketén fényleni kezd,
 és bármilyen nyelven meggyőzően fogalmazok.
 A fenyegető határidőket könnyedén betartom,
 ég a kezem alatt a munka,
 felnéznek rám a tanítványok,
 mind szeretne fényképezkedni velem.
 Az előadások közti szünetekben
 nyitott szemmel úszom a folyosókon,
 befogadnak maguk közé a halak,
 kicsit vizes vagyok még, amikor
 folytatom ott, ahol abbahagytam.

Alany és állítmányok

Múzeumokból nem mernék elhozni képeket,
 sőt még attól is megtartóztatom magam,
 hogy a vászonhoz túl közel hajoljak –
 nem hiányzik a teremőr felcsattanó szava.
 És nem lennék képes meztelenül utcára lépni,
 virágcsokrot hajítani egy énekesnő lábai elé.
 Még ahhoz is nagy elszánás kell, hogy
 bravókat üvöltsek a hangverseny végén.
 Az ellenállást legtöbbször magamba fojtom,
 csak gondolatban írok dühödt levelet,
 nyilvánosan nem kérek számon semmilyen ígéretet,
 nem kiabálok a szemetelőkre, pedig megérdemelnék –
 azt hiszem, jó vagyok.
 A legnagyobb forgalmi dugóban se szállok ki az autóból,
 és nem megyek gyalog tovább, mert eszembe jut az
 Összeomlás, abba még Michael Douglas is belehalt.
 Kapualjakba nem vizelek,
 nem hergelek kerítés mögül rám acsargó kutyát,
 és nem veszek részt a választási harcban,
 bár egyszer egy gusztustalan jelölt
 szemét leragasztottam a villamos oldalán –
 aztán mégis megválasztották képviselőnek.